

longační na tři měsíce jest úmluvou o uzavření budoucí smlouvy podle § 936 obč. zák., nelze přisvědčiti, poněvadž jde o pevnou úmluvu, nikoli o ujednání, budoucně smlouvu učiniti.

Nejvyšší soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti.

D ů v o d y:

Je zjištěno, že strany sporu ujednaly prolongační smlouvu toho znění, že žalující strana bude prolongovati spornou směnku vždy na tři měsíce až do 29. června 1932, když žalovaný zaplatí eskomptní 6% výlohy a zašle žalující straně novou prolongovanou směnku. Zažalovaná směnka je prolongovanou smenkou s platebním dnem 29. listopadu 1931. Trval-li žalovaný na tom, by mu tato směnka byla prolongována na další tři měsíce, bylo jeho povinností splniti přesně podmínky prolongace (§§ 699 a 897 obč. zák.) t. j. zaplatiti 6% eskomptní výlohy a zaslati žalující straně novou prolongovanou směnku. Neučinil-li tak, zmařil sám splnění podmínek, za kterých měl nárok na prolongování směnky a nemůže trvati na tom, by žalující strana prolongační smlouvu splnila. Nestačí, že žalovaný projevil ochotu splniti podmínky, když žalující strana odmítla dopisem z 21. listopadu 1931 prolongovati směnku. Neboť, chtěl-li žalovaný dosáhnouti toho, by žalující strana z jeho průtahu ve splnění podmínek prolongace nemohla vyvozovati důsledky, bylo jeho povinností, by 6% eskomptní výlohy a novou prolongovanou směnku složil podle § 1425 obč. zák. k soudu, neboť jen v tom případě by byl splnil podmínky prolongace. Nestalo-li se tak, nesplnil podmínky, za kterých je příslib prolongace pro žalující stranu závazným, a pozbyl tím nároku na prolongaci.

Čís. 11798.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

K návrhu na pokračování v likvidaci společnosti s r. o. nestačí tvrzení účastníka, že jest tu ještě další jmění, nýbrž okolnost tato musí býti buď mezi účastníky nesporná, nebo náležitě osvědčena. Jen sporem může býti vyřešeno, zda má navrhovatel nárok na doplatek ze jmění společnosti, podrobeného likvidaci. Návrh na pokračování v likvidaci není ještě opodstatněn skutečností, že snad za sporu společníci přiznali a vyplatili navrhovateli nějaký peníz.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R II 113/32.)

K návrhu Adely G-ové zahájil soud první stolice opětnou likvidaci ve smyslu § 93 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., ježto podle tvrzení navrhovatelky jest tu další, dosud likvidaci nepodrobené jmění likvidované společnosti, a to nepoužitá reserva ve výši 350.000 Kč s obchodními úroky. Rekursní soud k rekursu ostatních účastníků návrh Adely G-ové zamítl. D ů v o d y: Předpokladem zahájení opětne likvidace podle § 93 zák. o společnostech s obmezeným ručením jest, že se vyskytne nové jmění, jež má býti rozděleno. Jak ze

spisu C II 51/31 zjevno, jest otázka, zda takové jmění, t. j. daňová dosud mezi společníky nerozdělená reserva existuje, sporná, a má být v onom sporu vyřešena. Pak prosté tvrzení odvolatelky, že na tuto rezervu při likvidaci nebyl vzat zřetel a že tu tedy jest jmění, nestačí, by existence jmění mohla být pokládána za zjištěnu, a není tu proto té doby důvodu k povolení dodatečné likvidace.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 93 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. má soud k návrhu účastníka svolati dosavadní likvidatory nebo jmenovati jiné, objeví-li se dodatečně ještě další jmění, podléhající rozdělení. Nestačí tedy pouhé tvrzení účastníka, že jest tu ještě další jmění, nýbrž okolnost ta musí být buď mezi účastníky nesporná, nebo náležitě osvědčena. Navrhovatelka tvrdí, že nebyla dosud mezi společníky rozdělena daňová reserva, a odvolává se na spisy krajského soudu v M. Avšak právě z těchto spisů vysvítá, že otázka likvidace všeho společenského jmění jest sporná, zejména, zda při zjišťování likvidačního výtěžku byla vzata v počet i daňová reserva. Spor vyvolala navrhovatelka, domáhajíc se žalobou na bývalých společnících firmy Jan E., společnost s r. o., pokud se týče na pozůstalosti po Janu E-ovi a veřejné společnosti Jan E. zaplacení částky 1,000.000 Kč a přísl. jako z likvidace. K odůvodnění svého návrhu stěžovatelka mimo jiné též uvedla, že, provede-li nestranný likvidátor nahlédnutí do knih a bude-li přezkoumáním zjištěn bezpečný základ pro spor Ck II 51/31, který prý jinak poctivě zjištěn být nemůže, dále, zjistí-li likvidátor skutečně při přezkoumání likvidace, že jest správné, že nebylo lze při zákonitě provedené likvidaci utržiti více, než žalovaná tvrdí, nebude míti proti žalovaným nároků a bude nucena obmeziti žalobu na částky zjištěné likvidátorem. Z toho jest patrné, že navrhovatelka vlastně usiluje o to, by sporné okolnosti, které jsou právě předmětem rozepře, byly souběžně probírány i v řízení nesporném. To není však přípustné (srov. § 41 e) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), a neodpovídá to ani účelu § 93 zák. čís. 58/1906. Jen sporem může být tedy vyřešeno, zda má navrhovatelka z důvodu jí tvrzeného nárok na doplatek ze jmění společnosti, podrobeného likvidaci. Skutečností, že snad za sporu společníci přiznali a vyplatili navrhovatelce nějakou částku, není ještě opodstatněn návrh na pokračování v likvidaci, poněvadž tím nijak není osvědčeno, že jest tu ještě další jmění, jež by ještě bylo rozdělití a na něž nebylo pamatováno při provedení likvidace. Rekursní soud posoudil v podstatě věc správně po právní stránce.

Čís. 11799.

Byla-li v čase podání žaloby žalovaná veřejná obchodní společnost již z obchodního rejstříku vymazána, jest řízení nezhojitelně zmatečné a nelze nedostatek ten odčiniti opravou žaloby. Doručením žaloby bývalému veřejnému společníku nabyt tento společník právního zájmu, by